

“Al nostre país, tot ens costa un esforç més gran”

Francesc Serés (Saidí, Baix Cinca, 1972) ha publicat a Quaderns Crema el recull de relats *La força de la gravetat*. Serés és autor de tres novel·les, les que conformen la trilogia *De fems i de marbres*.

—Com heu plantejat aquest primer llibre de narracions?

—En primer lloc, com un canvi. Pel que fa a la temàtica, els temes i els arguments són nous. I a més, també representa un canvi pel que fa a l'estil, la manera de narrar, el llenguatge.

—En què consisteix aquest canvi?

—Com que les novel·les formen part d'un determinat projecte, en canviar els temes volia canviar l'estil, no volia ser esclau d'un tipus d'estil determinat. Temàtiques diverses requereixen formes narratives diferents.

—Si es pogués comparar l'estil de les vostres novel·les amb el de les narracions, podríem dir que ara és més directe i que abans era més sinuós?

—Més narratiu, sí. No vol dir que allà no passessin coses, que en passaven, ni que aquí l'estil es despulli. Aquella escriptura dilatada, més interioritzada, em va dur a una mena de via morta i no volia caure en la reiteració, no volia repetir una determinada manera d'escriure. A la trilogia hi havia un ús del llenguatge *in crescendo* que no puc seguir aplicant sempre.

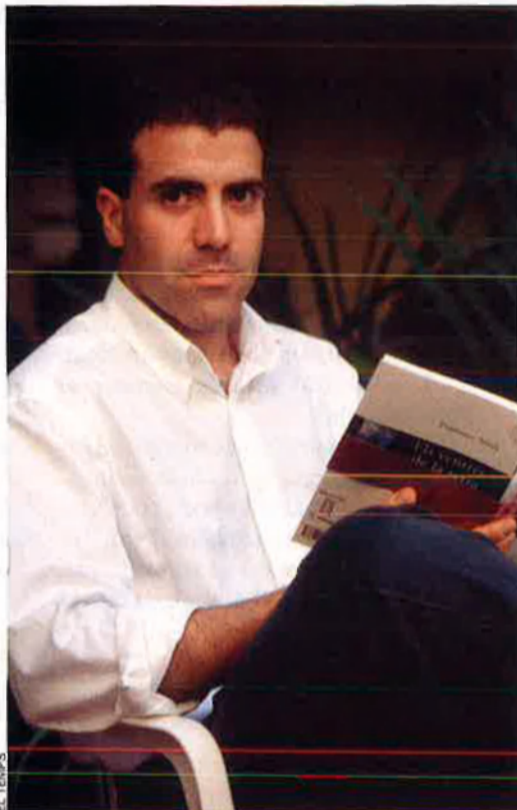
—Heu construït el recull com un conjunt homogeni?

—Com un conjunt, sí, però no homogeni, perquè no hi ha cap altre fil conductor que l'espai —el país— i el temps, l'actual. Sí que hi ha una voluntat de situar els personatges davant de dificultats pròpies del que ha estat el país en els darrers anys.

—Dificultats típiques, representatives de casa?

—Sí. Dificultats típiques i representatives que són traslladables a la resta d'Europa, tot i que n'hi hagi d'exclusives. Si parlem d'un criteri unificador, seria el de la decepció respecte als processos a què està sotmès el país i que el títol podria resumir. El títol és una mena de metàfora del que és viure en aquest país. Tot costa un esforç més gran, i malgrat això continuem treballant, malgrat que al final del camí només podem esperar una desil·lusió.

—És un recull de frustracions, també?

Francesc Serés publica a Quaderns Crema el seu primer recull de narracions, *La força de la gravetat*.

—No. No diria tant. El llibre s'ha escrit, això sí, sota el signe de moltes frustracions, però també d'il·lusions, representades en manera metafòrica o directa. No és un catàleg de frustracions, però la frustració és un component del recull.

—L'angoixa pels mals del país no pot ser molt perillosa, literàriament parlant?

—És que el llibre no és només això. Penso que hi ha moltes parts obertes a l'esperança. Hi ha contes amb final feliç, i alguns que són un toc d'alerta o una visió irònica sobre el destí. El material hi és i, si són coses que passen, algú o altre ho ha de narrar.

—Cada conte planteja un joc nou entre el narrador i els personatges. Per què aquesta varietat?

—Per no caure en una repetició sobre coses que he fet i per no caure en una repetició sobre coses que no m'interessen. Cada conte per a mi és un nou repte, en el qual no serveixen les tècniques del conte anterior. Reconec que això pot despistar el lector, però és la meva aposta personal. Ni la mateixa veu

narradora, ni el mateix estil.

—Quan escriviu un conte penseu que pot tenir més d'una lectura?

—Sí. Moltes. Voldria que el lector vegi que cada conte té moltes interpretacions. No per l'afany de confondre'l ni per fer cap joc de mans, sinó per demostrar que la realitat es desplega en molts sentits. És una de les coses que més m'interessen com a escriptor i com a lector.

—Heu de tenir tot el conte al cap per escriure'l?

—Depèn. Hi ha casos de tot. Sense caure en la pedanteria de dir que el conte es fa gairebé sol a mesura que escrius, sí que és veritat que se t'imposa, poc o molt. No puc donar afirmacions fortes i contundents sobre això, com tampoc sobre moltes altres coses.

—Us heu hagut de contenir a l'hora d'abocar les vostres angoixes sobre el país?

—No, perquè les regles implícites del joc literari ja no et permeten esplaïar-te a cor què vols. La literatura ja filtra prou bé els sentiments perquè no t'hagis de contenir.

Lluís Bonada